

Michal Čagánek

ŠÉF, KTERÝ SI DAL PADÁKA

aneb Den k dobru

Michal Čagánek

ŠÉF, KTERÝ SI DAL PADÁKA

aneb Den k dobru

*Důvěrně známému klidnému místu
uvnitř každého z nás,
kde je tak krásné pobývat.*

V knize na tebe čeká:

Herec, šéf a fotbalista,
tajný agent, modelka,
student a svobodná matka.

*Ale hlavně ty sám.
Bez tebe by to celé postrádalo smysl.*

Jakékoliv podobnosti mezi skutečně žijícími lidmi
a postavami knihy nejsou v žádném případě náhodné.
Všechno se stalo, právě se děje, nebo se brzy stane.
Pouze některá fakta byla upravena tak,
aby víc odpovídala Skutečnosti samé.

Osoby a obsazení:

Karel Prostředník

ŠÉF, KTERÝ SI DAL PADÁKA

Isabela Procházková

KRÁSKA, KTERÁ SE NELÍBILA

Pavel Plyšatý

TAJNÝ AGENT, KTERÝ NIC NESKRÝVAL

Bohunka Kadeřavá

MAMINKA, KTERÉ SCHÁZELA MATKA

Alfred Král

HEREC, KTERÝ VYPADL Z ROLE

Adam Synek

FOTBALISTA, KTERÝ NEDOHONIL MÍČ

Marek Křivda

POSERA, KTERÝ NEMĚL STRACH

*Říká se, že na počátku bylo slovo.
Co ale bylo před počátkem?
Co bylo, než to celé začalo?*

*Čím jsme byli, než se rozběhly naše myšlenky
a začali jsme toužit po všech věcech,
lidech a prožitcích?*

*Všudypřítomné lidské ego skutečně není „já“.
Je to pouze „to“. Prohlédnutím této iluze
odhalujeme nekonečný vesmírný žert,
v němž sama lidská tragédie
je součástí komedie.*

David R. Hawkins

ŠÉF, KTERÝ SI DAL PADÁKA

*Za peníze si můžeš koupit jídlo, ale ne chuť k jídlu.
Postel, ale ne spánek. Vědomosti, ale ne moudrost.
Známé, ale ne přátele. Dům, ale ne domov.*

Arne Garborg

Svět zmizel. Ještě včera tady byl. Moc dobře jsem ho viděl z terasy svého bytu zabírajícího celé podlaží výškové budovy Big Apple v divoce se rozvíjející části Prahy. *Mojí budovy, mojí Prahy. Můj svět...*

Jak já jsem to miloval. Nechat se vyvézt soukromým výtahem na střechu, co na tom, že je to z bytu jenom pár schodů. Vystoupit a spatřit bazén plný azurově čisté vody obklopený masivními květináči s nejrůznějšími rostlinami a stromy.

Moje malá rajská zahrada na samém vrcholu budovy, jedné z nejvyšších, jaké za poslední roky ve městě vyrostly.

Jen o několik málo desítek metrů dál se tyčí majestátní budova 1. Investiční pojišťovny, *mojí pojišťovny*, firmy, kterou jsem od píky zbudoval.

Jak jenom jsem miloval dívat se na tu budovu, na její pevnou kovovou konstrukci a bezpočet skleněných tabulí tavících se ve slunci.

Miloval jsem sledovat, jak se v oknech rozsvěcí světla.

Miloval jsem představovat si jednotlivé zaměstnance, počínaje půvabnou recepční Haničkou a mojí zástupkyní Alenou Kossit, přes vedoucí jednotlivých sekcí, až po řadové úředníčky, údržbáře a uklízečky. Všechny ty šedé myšky zobající mi ochotně z ruky, protože právě *moje ruka* jim dává chléb. Právě *moje ruka* způsobuje, že se svět otáčí, že ráno vyjde slunce, ozáří fasádu mrakodrapu a oni můžou vstát a jít do práce.

Bože, jak já jsem to miloval!

Vrátit se zpět do bytu, dát si ranní kávu. Přes obrovské skleněné panely mít dál na očích svůj svět. Svět, který jsem stvořil a který mi beze zbytku patří. Nemusím si brát servítky, nemusím nikoho šetřit.

„Co si dám ke kávě?“ probleskne mi v mysli.

Vtom uslyším slastné vrnění.

Tak ona je pořád tady. Přímo v mojí posteli. *Jak se vlastně jmenuje?*

Co na tom záleží. Jediné, čím jsem si jistý, je, že Isabel to není.

Myšlenka na jídlo se mění v bezmyšlenkovou milování. Milování?! To může napsat leda nějaký ulitý básník. Já bych prostě napsal sex. Bohapustý rychlý sex. *Bez milování.*

Tím zabily dvě mouchy jednou ranou, ostatně pro jídlo si můžu poslat vždycky. Pitomců, co mi pro ně ochotně zajdou, se pokaždé najde víc než dost.

Jmenuju se Karel Prostředník. Stejně jako prst, který můžeš s gusem vystrčit z pěsti a beze slov vykázat toho, kdo tě sere, do patřičných míst.

Mám pověst přísného šéfa, který nedá nikomu nic zadarmo. Aby taky jo. Mně taky nikdo nic nedal. Nanejvýš dobrou radu. Sám jsem jich rozdal nepočítaných. A taky úsměvů pro krásné dámy. A lichotek. A ironických poznámek, když je potom.

Taky nadávky rád rozdávám. Vážně se snadno naštvu. A ty by ses nenaštval, kdyby někdo neustále sahal na tvé věci? Nezuřil bys, kdyby se tě snažili obrát o tvé pracně vydělané prachy?! Kdyby na tebe pořád někdo zkoušel ty svoje finty, úsměvy, lichotky, vlezdoprdelácké eskapády slov, tak průhledných, tak snadno čitelných, až... *Škoda mluvit.*

Spojit klasické pojištění s investováním do akcií firmy byl můj nápad. Proto 1. Investiční pojišťovna. Hlavním cílem je samozřejmě vyždímat z lidí ještě víc peněz s příslibem nejistého podílu na výnosech firmy. Ty jim před uzavřením smlouvy značně zveličíme. *Funguje to naprosto skvěle.*

Narušte lidem jejich jistoty a potom jim nabídněte „levné“ řešení s možností snadného výdělků. Neznám rychlejší cestu k miliónovým ziskům.

Kolik mi je let? Čtyřicet osm. Ale cítím se nanejvýš na třicet. S mladou holkou po boku omládne každý.

Jestli mám děti? To víš, že jo. Nějaké alimony platím. Kolik přesně? Nevím. To by ti řekl můj právník.

Jestli jsem byl někdy ženatý? *Bůh chraň*. Rozdal jsem pár zasnubných prstenů, to ano, proč ale zbytečně zacházet dál.

Jestli mám nějaké koníčky? *Určitě!*

Dobrou kávu po ránu, pořádný sex, *kdykoliv*.

Alespoň jednou za čtvrt roku si rád zaletím do New Yorku. Jen tak se projdu po Manhattanu, dám si kávu ve své oblíbené kavárně, nechám se vyvézt na pár mrakodrapů.

Stojím nahoře, dívám se na všechnu tu skleněnou krásu. Mezitím se doma v Čechách tyčí mé dva mrakodrapy, mé sluncem ozářené krásy, a generují mi tučné zisky. *To mě baví*.

Chodit do drahých restaurací, sám. Místo jídla si volat s nejrůznějšími přáteli a obchodními partnery, hlavně s těmi, co po mně něco chtějí, a předcítám jim z jídelního lístku. Ceny jídel nevyjímaje.

Dávat si dlouhou koupel ve své obří vaně a přitom nechat plynout fantazii, jak miluji krásné ženy.

Milovat krásné ženy a představovat si, jak se nikým nerušený rozvaluji ve vířivce.

Posílat svoji asistentku Aničku pro čerstvé donuty do blízké Donuterie. Pokladat je v soukromí své kanceláře na její sladké tělo a potom je se smíchem pojídat.

Pozorně sledovat pěšinku mezi bujnými řadry mé zástupkyně přimknutými těsně k sobě v elegantním kostýmku. Každý den má na sobě jiný. *Neplatím jí příliš?*

Ráno co ráno mi čte Alenka ze své zprávy. Nechávám se opíjet jejím hlasem. Jedním uchem dovnitř, druhým ven. Ta pěšinka, jen tu úzkou pěšinku vidím. Stačilo by jediné slovo a kostýmek by šel dolů,

ale nemohu, nechci. Daleko víc mě baví ta představa, možnost, uzounká skulina mezi realitou a fantazií.

To jsou mé koníčky.

A taky ukazovat se na veřejnosti se známými osobnostmi. Zejména s geniálním fotbalistou Adamem Synkem a neméně fenomenálním hercem Alfredem Králem. *Jeho představení Upoutávka na lásku má za sebou neuvěřitelných osm set repríz!*

Chodit do divadla, koukat na akční filmy.

Střílet z pistole a tvářit se jako nejlepší pistolník na světě, i když se sotva strefím do terče. Popichovat své dva bodyguardy.

Vymýšlet nové absurdní pojistky. *Super hobby.*

Zrušení svatby na poslední chvíli, rozbití nerozbitné sošky, vypití archivního vína pubertálními dětičkami, škrábnutí parádního fára, pád meteoritu na zahradu, narození dvojčat... *U mě se můžeš pojistit skutečně na cokoli.*

Znevažovat věci mezi nebem a zemí. *To mi jde skvěle.*

Vtipkovat na účet svých zaměstnanců. *Velký koníček.*

Dělat si legraci z naivity pojištěnců. *Jak zábavné.*

Shazovat emoční výlevy svých milenek. *Vždy se u toho tak hezky zlobí.*

Nebrat na zřetel slova své matky uklízečky.

Vědět všechno nejlíp.

Namlouvat si, že tady budu navždy.

Pak je tady ještě jedna věc. Jaká věc, ptáš se? Sazení. *Miluji sazení.*

Ne jen tak ledajaké. Sázku na jistotu. *Sám na sebe.*

Trvá to už pět let. Jednou za kvartál může kterýkoliv ze zaměstnanců přijít a přivést s sebou svého známého, člověka z ulice, *kohokoliv*. Muže nebo ženu, o které je přesvědčený, že ji za žádných okolností nedokážu pojistit.

Já, majitel největšího obchodního domu s lidskými slabostmi v zemi. Chirurg, který miluje rozebírat lidi na atomy, a potom je znovu skládat dohromady podle svých fantazií. Hazardní hráč, který klidně vsadí vlastní život, protože prostě nikdy nemůže prohrát.

Jak bych mohl prohrát, když jsou všichni pouhé figurky na mé šachovnici? *Dovol, abych se zasmál!*

Sázky jsou vysoké. Začínaly 100 : 1. Rok na to jsem přidal nulu. Pak další... A ještě jednu.

100 000 : 1

To je docela hodně, že? Velká motivace pro bandu otrapů, kteří musí plnit své závazky, splácet hypotéky, platit faktury, vozit auta do servisu, děti do školy, aspoň jednou ročně cestovat k moři, v zimě na hory.

Bez lyžování v Alpách by to nešlo, vážně ne. Vyslechl jsem rozhovor dvou manažerů, nevěřil bys, co všechno lidé řeší, ti obyčejní...

Tak jsem zvyšoval sázky.

S výší sázek rostlo sebevědomí.

Nikdo mě neporazí. *Nikdo. Nikdy.*

Pak to přišlo. *Včerejší den.* Den jako každý jiný.

Ranní rozjímání na střeše budovy. *Mojí budovy.* Sledování rozsvěcejících se oken mrakodrapu 1. Investiční pojišťovny. *Mojí pojišťovny...* Ranní káva, sex bez milování.

Chtěl jsem jít do firmy, ta holka v mojí posteli ale byla opravdu hezká. Ne tolik jako Isabela, ale... *Už zase mi leze do hlavy!* Tak znovu sex, sprcha a...

„Cože? Co? Žes ještě nebyla? Hele, jestli ti nejsou dost tři minuty s... Nebul... Tak neřvi... Dej si snídani, skoč si koupit něco hezkého na sebe, já... Večer na to vlítneme. Teď musím, promiň.“

Promiň?! *Co to do mě vjelo? Odkdy já se, proboha, omlouvám ženským?!* Za to může ona, Isabela. Té holce se podařilo, co žádné jiné. *Přiměla mě myslet.*

Byla moje, naprosto jistá, vláčná, jenom si ji namazat na chleba. Přesně to jsem dělal. Nespoutaně jsem si ji vychutnával. Kdykoliv, kdekoliv, bez výhrad.

Vrátím se z New Yorku a ona nikde.

Že zmizela, byl pro mě šok.

To já jsem opouštěl ženy, ne naopak.

Netajila se tím, kam odjela ani s kým. Do Itálie. *S mojí matkou!* A ještě s jednou ženskou, které platím alimenty na dítě. Naprostý úlet. *Vzpoura.* Nepochopitelné.

Snažil jsem se to zlehčovat, ale měl jsem vztek. Nejkrásnější žena, jakou jsem kdy měl, a moje matka. *Co to má být?!*

Vyspal jsem se s první holkou, která mi přišla do cesty. Potom s další. A teď tady slibuju společný večer holce a přitom jsem se ani neobtěžoval zapamatovat si její jméno. *Zoufalé!*

Žádný večer nebude, moje milá, pomyslel jsem si s bohorovným úsměvem a zmáčkl tlačítko výtahu. Kdybych tušil, že současně mačkám tlačítko svého vlastního osudu.

Byl bych možná pokornější, kdybych věděl, že skutečně žádný večer nepřijde. Že se ztratí noc i den, že zmizí svět, celý můj život.

Určitě bych nepromarnil další den flirtováním s asistentkou. Nešpásoval bych hodinu se svými bodyguardy. Vysral bych se na buzerování pojišťováků, kteří vykazali pokles objemu uzavřených smluv. Možná bych si po letech zašel do lesa nebo bych si prostě a obyčejně jenom na pár chvil sedl na zadek a začtl se do knížky, jak to lidé někdy dělají. Když si chtějí odpočinout, když se chtějí uvolnit, něco nového se dozvědět, načerpat inspiraci...

Kdy já jsem naposledy něco četl? Nanejvýš magazín FirstClass nebo Forbes. A to se v něm ještě psalo o mně.

Ano, po cestě do práce jsem se ohlédl po knihobudce stojící v parku hned vedle mrakodrapu. Na vteřinu jsem zauvažoval, že bych se podíval, jaké knihy se v ní dají najít. Ale představa, že by mě někdo viděl, jak se probírám starými knihami, mě přiměla znovu přidat do kroku.

Stojím a dívám se do tmy. Už mělo dávno svítat. Nesvítá. Ani jediné světlo. Praha je pryč. Ani jedno pitomé okno neblíkne na cestu. *Komu?*

Něco se stalo s mojí hlavou. Děsně bolí. Tohle není migréna. Tohle není nic, co bych znal. Je to bolest, která vhání slzy do očí. Bolest, která je schopná tě vymazat ze světa. Která je schopná vymazat samotný svět, úplně ho zrušit, obléct do mlhy. *Jako teď.*

Jedině mlha zbyla, naprostá, všude. Ani jeden vrcholek jediné budovy nad ni nesahá. Není možné poznat, kde začíná obloha. Žádné nebe. Určitě ne pro mě.

Svět zmizel. Prostě je pryč. Tak dlouho jsem ho přehlížel, až se jednoho dne sebral a odkráčel. Nejdřív táta. Pak matka s Isabel. Někde po cestě se ztratil můj bráška.

Ranní chlad zalézá za župan. A *to je vše*. Jenom chlad, bolest. A mlha všude kolem.

Občas se to stávalo už dřív. Mlhavá rána, hustý déšť, výbuch vzteku, sněhová vánice. To všechno dokáže svět zrušit, *ve vteřině*.

Proto mám tak rád sport, sex a adrenalinové sporty. Opakuju se? To mi není podobné. Chtěl jsem říct... Co vlastně?

Vybavila se mi lehkou mlhou obestřená měkounká prsa žen vynořujících se z přítmi sauny. Hladká ramena, oblé boky...

Sladkou vzpomínku usekne bolest. Řeže mě, drtí na kusy. Jsem malý kluk a matka mě drhne hrubou žínkou. Jinak ten asfalt dolů nepůjde.

„Co tě to napadlo!? Co tě to napadlo!?“ křičí matka a sdírá ze mě kůži. Do horké vody dopadají její vroucí slzy. Pláčeme oba. Je to teprve chvíli, co to auto ze světa vymazalo našeho tátu.

„Co tě to napadlo hrát si na silnici!? *Vždyť tě mohlo něco přejet!*“
Mohlo, skutečně mohlo. To už by maminčino srdce neuneslo.

Všechna ta rozbitá kolena, kusy škváry zaryté hluboko do kůže, a hrálo se dál. *Ať žije fotbal!* Kdo by hleděl na bolest, když jsi kluk, svět je tvůj a míč je ve hře?

Nekonečné rvačky s bráchou. Jak si mohl myslet, že mě přepere? On, o tři roky mladší srábek. A přece to pořád zkoušel. Znovu

a znovu se do mě navážel. On mě bil, já ho třískal. Plakal a já ho konejšil, sám se slzami v očích, protože táta už se nikdy nevrátí.

Nikdy se nevrátí naše společné hry.

Už nikdy nepřipraví snídani, jenom on uměl tak skvělé smaženky.

Už nikdy mě nezabalí do deky a nezlechtá mě do smíchu, který trhá člověka na kusy. Na docela maličké kousíčky štěstí.

Už nikdy nebudu tak vysoko, jako když jsem se nechal nést usazený za krkem, přidržuje se tátovy střapaté hlavy.

Už nikdy mě nevezme do dílny. Už nikdy s ním nebudu řezat, montovat, natírat všechny ty krásné omamně vonící věci.

Už nikdy mi nekoupí křečka a já ho už nikdy, *opravdu nikdy*, nezapomenou nakrmit, jak mi zdůrazňovala maminka, když jsme odjížděli na víkend pryč, takže mi určitě neumře jako tenkrát a já nebudu plakat. *Tak proč mám, krucinál, v očích slzy?!*

Co to bylo včera za holku? A jak se asi má Isabel?

Má kouzelná Bela a moje potrhlá máti...

Prý do Itálie, na *Ischii*.

Pořád mi to nejde do hlavy.

Před pár dny jsem uvažoval, že ji vyměním za nový model, teď mi chybí. *Bolestně chybí.*

Snadný úlovek. Mladičká modelka ještě nezkažená přehlídkovými moly. Anděl v dokonalém lidském těle.

Oslava otevření nové budovy 1. Investiční probíhala ve velkém stylu. Osmnáct podlaží naplněných lidmi.

V. I. P.

Pozvání přijalo několik politiků včetně ministra průmyslu a obchodu.

Herci, zpěváci, sportovci...

Adam Synek přijel rovnou z letiště. V zahajovacím utkání španělské fotbalové ligy vstřelil za Barcelonu dvě branky. Minulou sezonu jich nastřílel celkem třicet osm! A to několik posledních zápasů nehrál kvůli zranění. *Skutečný český lev.*

S naprostou lehkostí čaroval dlouhé minuty s míčem před zraky přítomných hostů, rozdával podpisy.

Alfred Král předvedl jedno ze svých skvostných vystoupení. *Pan herec*, Mistr nad Mistry. Pouhých několik slov, pohybů, určitý výraz tváře... A člověk má na co vzpomínat do konce života.

Popravdě? Jediné, co si z celého vystoupení pamatuju, je můj vlastní bohorovný úsměv. To kvůli mně je Alfred tady. A všichni ostatní taky. Krásně jsem si je omotal kolem prstu. Zaháčkovaní pojistkami, investicemi, sponzorskými dary.

Nádherný pocit žít na světě a vědět, že to ty jsi ten svět stvořil.

Potom se zjevila ona. Nepochyboval jsem, že agentura na přehlídku zajistí ty skutečně nejkrásnější ženy, něco takového jsem ale nečekal.

Jako by se v místnosti rozsvítilo. Banální výrok? Obvykle ano. *Ona ale prostě byla světlo.*

Neskonala jistota pohybu a současně určitá křehkost.

Mírný, poněkud plachý úsměv na dokonale vykrojených rtech.

Bohaté kaštanové vlasy stékající v drobných vlnkách po štíhlé šíji, ramenou a zádech těsně nad oblý zadeček.

Ta bude moje.

Nebylo to vůbec těžké. Ne pro někoho s mojí praxí a schopností tahat za ty správné nitky. Mistr psychologie i jemného nátlaku, když je zapotřebí.

Psychologie byla na mně, o nátlak se postarali mí dva bodyguardi. Smál jsem se, když mi vyprávěli, jak si počkali na jejího přítelíčka v jejich oblíbené kavárně. Jeden bodyguard zastoupil dveře WC, druhý stál u pisoárů vedle mladého muže. Levičkou ho držel za krk, v pravačce svíral kudlu a lehce s ní škádlil mladíkovu chloubu.

„Znáš nějakou Isabelu Procházkovou?“

„Ano, to je moje...“

„*Hovno tvoje to je!*“ vybuchl Igor a zesílil stisk. „Jestli se k ní přiblížíš na sto kroků, rozumíš, *na sto*, tak ti uříznu koule a nacpu ti je do

prdele! Tady máš letenku do Barcelony, schválili ti přestup. Dycky tam chtěls studovat, nebo ne? Tak vidíš. Jsem rád, že si rozumíme... Mimochodem, znáš nějakou Isabelu Procházkovou? Ne? Tak se mi líbíš! Dík za pokec.“

Přehlídka skončila. Stojíme s Isabel na střeše nádherně osvětlené 1. Investiční pojišťovny. Každý máme v ruce sklenku šampaňského. Na všechno se ptám, všechno mě zajímá. Třeba, co dělá.

„Studuju...“

„Super!“ vyhrnu nadšeně. Skutečně mě těší, že je tak mladá.

„A co, jestli se můžu ptát?“

„Psychologii.“

„Paráda!“ zářím nadšením. Myslím si: „Však já už tě vyškolím, psychologie je moje doména.“

„Tvůj přítel na tebe musí být pyšný,“ podsunu dívce jemně a vychutnávám si její rozpaky.

„Myslím, že je. On mě má moc rád,“ připustí Isabel a sklopí oči.

Bude se divit, až se jí její miláček přestane ozývat. Až zjistí, že má nové telefonní číslo a na privátě už nebydlí.

Vypraví se za jeho rodiči na Moravu. Dozví se, že se odstěhoval do Barcelony. Víc o něm nevědí. Nové telefonní číslo na něho nemají. Zařídít vyhazov z modelingové agentury byla brnkačka, studium přerušila sama.

Byla jenom otázka času, kdy zavolá.

Až zavolá, budu připravený. Utěšování nešťastných žen, to je moje. Do týdne po prvním telefonátu už bydlela u mě. V mém domě, ve svém vlastním bytě. Tak mi to vyhovuje.

Znovu jsem se rozhlédl kolem sebe. Přece není možné, aby byla taková mlha! Chápal bych to na horách, ale v Praze?!

Na horách byla mlha každý rok. Alespoň ty roky, co jsem tam jezdil s mámou a bráškou. A s *tátou*. Byla mlha, že nebylo vidět na krok a my jsme s bráchou nesměli ven, abychom se neztratili.

Jednou ráno jsem otevřel dveře chaty a uviděl tu bílou bílou neproniknutelnou mlhu, která spojila zemi s nebem a nenechala nic než

malý kousek chaty a pár rampouchů na stříšce nad vchodem. Vrátil jsem se domů a nenápadně z kuchyně odnesl nůž, abych vyzkoušel, jestli je mlha opravdu tak hustá, že by se dala krájet.

Nebyla. Marně jsem zatínal ostří do mléčné nádhery. Tak jsem alespoň nalámal pár střechýlů a podělil se o ně s bráškou. Sáli jsme je lačně, podobně jako jsme v horkých dnech sáli nanuky. Ty kousky ledu bez příchutě s chutí čiré blaženosti. Alespoň do chvíle, než se ozval hlas maminky. Snažila se o přísný tón, současně bylo zřejmé, že zadržuje smích.

„Tak já se tady smažím s vajíčky a vy chlemtáte rampouchy?! Ať už jste za stolem!“

Seděli jsme za stolem a nandávali si vajíčka na cibulce a slanině. Jako obvykle jsme si nabrali víc, než jsme dokázali sníst. Možná bychom snědli všechno, kdyby nám nebylo pět a osm let, kdyby všude kolem neležel nedotknutý bílý sníh a všechno nevolalo: „Běž ven, běž ven, běž ven! Běž!“

A my jsme běželi.

Hned pod schody jsme sebou plácli do sněhu a udělali jsme pár andělíčků. Potom jsme běželi dál.

Smích a křik, hřejivě chladivý sníh. Promáčené kalhoty a pramínek potu stékající mezi lopatkami. Správcův pes Baryk, obrovský hafan s dlouhými černými chlupy, se k nám připojil. Sněhuláka stavět neuměl, ale báječně chytal sněhové koule v letu a s radostí skákal do závěje následován dvěma pištícími lidskými sněhovými koulemi.

Táta shrnul zbytek vajíček z našich talířů na svůj a pomalu vše s úsměvem dojedl. On přece nebyl jiný. *On taky býval kluk.* A i teď v dospělosti se nám hodně podobal. I když měl mnohem větší tělo a širší ramena. I když chodil do práce a řešil tolik věcí, ze kterých by se nám ty naše malé dětské hlavičky začaly vařit, kdybychom jenom věděli o jejich existenci.

Nevěděli jsme nic. Naše hlavy byly čisté, podobné bílé sněhové pláni, která se rozprostírala všude okolo. *Dokonalá čistota.* Dokonalý svět,

ve kterém se můžeš vydat kterýmkoliv směrem a vždy najdeš něco nového, protože *všechno* je nové.

Jednou se mi to skoro nevyplatilo. Ráno jsem se probudil dřív než ostatní. Několik minut jsem čekal u bráchovy postele, jestli se přece jenom nevzbudí a nepůjde se mnou. Pak jsem to vzdal. Pokušení vyrazit ven bylo příliš silné.

Rychle jsem se oblékl a vyběhl před chatu. Několik párů lyží zapíchnutých v závěji dávalo tušit přítomnost lidí, jinak jenom příroda, sníh a ticho křupající pod podrážkami.

Vyrazil jsem vpřed. Rovnou naplno, tak jako vždy. Běžel jsem a běžel.

Přes noc napadla nová vrstva sněhu. *Bílo*. Žádné stopy. Jen srny, zajíci, ptáci. A *já*. Můj nedotčený svět. Moje divočina.

Běžel jsem pořád dál. Bez myšlenky, bez obav.

Svoboda.

Konečně mi došly síly. Klekl jsem do sněhu, smál se a hlasitě oddechoval.

Potom jsem se pomalu vydal na zpáteční cestu.

Až teď jsem si všiml, že pořád sněží.

Silný vítr umetl stopy.

Všechny stromy vypadaly stejně.

Všechny chaty se vzájemně podobaly.

Přece jsem se neztratil?!

Zachvátila mě panika.

Dal jsem se znovu do běhu.

Vítr mi metal do tváře ostré krystalky ledu.

Z očí se vylily slzy.

Opravdu jsem bloudil.

Napadlo mě zvětšit rádius.

Zvětšil jsem ho moc a přiběhl do vesnice.

Nikde nikdo. Vrata na dvůr zemědělského statku byla otevřená. Nikde živá duše. Jen na vlečnáku mrtvé tele s nohama trčícíma k obloze.

Vyběhl jsem z vrat a zamířil po silnici pryč z vesnice.

Vtom mi prolétlo hlavou: „Vrať se tam, kde to znáš. Vrať se tam, kde to znáš!“

Běžel jsem dál a hledal známý bod, cokoliv, k čemu bych se mohl přimknout a nabrat správný směr. Kaplička na kopci, u ní přece pokaždé odbočujeme z hlavní silnice k chatě. *Jak rád jsem ji viděl!*

Teď už cestu najdu snadno.

Z posledních sil jsem doběhl k chatě. Najednou bylo všude plno lidí. Usmívali se, připraveni vplout na běžkách a lyžích do krásného dne. Nevšímal jsem si jich. Únavou se mi třáslы nohy. Pot ze mě jenom lil. Mámin křik byl pro mě tou nejkrásnější hudbou. Horká sprcha vrátila teplo do žil. Čaj s rumem pohladil duši. Vajíček na cibulce jsem snědl plný talíř.

Byl jsem v bezpečí, současně jako bych něco ztratil. Kus mojí dětské bezstarostnosti byl pryč.

Další vzpomínka je jenom několik dnů stará.

„To tvoje sázení se ti jednou nevyplatí. Jednou přijdeš o všechno.“

„Díky, máti. Nepamatuju se, že bych se tě ptal na názor,“ řekl jsem podrážděně.

„Jak myslíš,“ pohodila matka hlavou a pečlivě přeskládala z přepravního boxu na talíř zbytek bublaniny.

Přece nebudu poslouchat názory uklízečky.

Ale peče skvěle, to se musí nechat...

„To je třešňová?“ zeptal jsem se se zájmem.

Matka postřehla nedočkavost v mém hlase, zasmála se.

„Ano. Nesněž to všechno hned.“

Možná jsem si měl její názor poslechnout a tu bublaninu jsem neměl sníst celou najednou. A docela určitě jsem ji neměl zapít mlékem. Protože by mě pak nebolelo břicho, nestrávil bych tolik času na záchodě a mohl jsem se připravit na to, co přijde.

Na pár dní jsem odletěl do New Yorku. Vyčistit si hlavu.

Když jsem se vrátil, byl Isabelin byt prázdný.

Bodyguardi ji neviděli. *Nikdo ji neviděl.*

Další den ráno přišla SMS: „Ahoj, brouku, zdravíme z Neapole, je tady krásně. Užívej.“

Zdravíme? Má snad milence?!

Odpověď přišla okamžitě: „Jo, málem bych zapomněla, maminka tě pozdravuje.“

Smajlík se srdíčkem.

„Matka? *Moje matka?! Co to s ní proboha udělala? Brouku?* Tak mi nikdy neříkala!“

Chtěl jsem za ní hned letět, ale nedokázal jsem to. Ne, když je s mojí matkou. Skončil jsem sám s lahví whisky. *Moje první láhev.* Vypil jsem ji na ex. Potom, co se stalo tátovi, jsem se zapřísáhl, že se chlastu v životě nedotknu.

Náš dům byl plný pití. Za opravu auta, rádia, televize, sekačky... Oficiálně byl táta opravář zemědělských strojů, ale spravil úplně všechno. Od fénu, přes elektrický sporák nebo sněžný skútr až po kombajn.

Lidé za ním často chodili. Odnášeli si opravené spotřebiče, na stole nechávali ležet balíčky kávy, kusy masa ze zabijačky, domácí vajíčka i čokoládová vajíčka s překvapením pro nás děti. Jindy přinesli plný kbelík ryb, bažanta s krásným barevným peřím. Oblíbenými platidly byly tabulky čokolády, bonboniéry...

Taky lahve alkoholu.

Těch lahví bylo tolik, že bychom si z fleku mohli otevřít hospodu. Pořád jich přibývalo. V rodině nikdo nepil. Jenom maminka, svátečně. Trochu likéru nebo vaječný koňak na Vánoce. Ten jsme s bráškou ochutnávali taky.

Pro nás byla hlavně čokoláda. Nejvíc nám chutnala nastrouhaná do horké krupicové kaše.

Ten večer se táta vracel z návštěvy u své sestry. Byl se s ní domluvit na hlídání našeho domu, zatímco budeme pryč. *Naše první cesta k moři.* Teta slíbila, že se postará o zvířata, zalije zahradu, květiny. Táta šel pěšky. Asi půl kilometru dlouhá procházka pod jasnou hvězdnou oblohou z jednoho konce vesnice na druhý.

Nevím, odkud jela ta žena. Nejspíš z nějaké hodně bujaré oslavy. Policisté jí později naměřili skoro tři promile alkoholu v krvi. *Tatínka vůbec neviděla.* Právě si zapalovala cigaretu, když do něho narazila. Našeho tátu, který celý život nepil ani nekouřil, té osudné noci zabíjel chlast a cigarety. K moři jsme nikdy neodjeli, i když jsme měli sbalené kufry.

Chystali jsme se na pohřeb.

Bráška poposedával na židli. Tak neklidného jsem ho nikdy neviděl. „Tak půjdeme...“ vydechla maminka unaveně a sáhla po klice.

Bráška vystřelil ze židle.

„Tatínek s námi nepůjde?!“

Zmateně upíral oči na maminku.

Ještě pořád mu to nedocházelo.

Maminka věděla moc dobře. Pustila kliku a přivinula nás k sobě. Plakala dlouho. I bráška. *Já také.* Můj poslední pláč na příštích čtyřicet let.

Probudil jsem se v Belině posteli. Celou jsem ji ušpinil. Postel a Belu nejspíš taky. *Selhal jsem, tati.*

Všude střepy. Asi jsem v noci mrštil lahví proti zdi. Tehdy, když se to stalo tátovi, jsem rozmlátil všechny lahve alkoholu, co jsme doma měli. Ano, tenkrát jsem měl důvod být naštvaný. Teď můžu nadávat jedině sám na sebe.

Co se to se mnou stalo? Takový jsem přece nebyl.

Malý náznak lítosti, pak se mysl zacílí. Udílím rozkazy. Volám na recepci, ať pošlou někoho na úklid.

„A taky prášky! Na bolest hlavy!“

Jedu výtahem o dvě podlaží výš do svého bytu. Ano, každý máme svůj. Já i moje milenky. Jenom tak si můžu udržet své soukromí. Automaticky zmáčknu tlačítko na kávovaru. Místo důvěrně známého zvuku mletí kávy se ozve nepříjemně ostrý tón. Z přístroje se začne kouřit. *Bílý kouř?* Řezavý zvuk se probíjí do mé mysli a porcuje mě na kusy.

Do toho telefon. Asistentka volá, že sehnala spisovatele pro mé memoáry.

„Kdo to má být?“ zeptám se bez zájmu.

„Michal Čagánek,“ odpoví radostně. „Znáš ho?“

„Jasně, že ho znám!“ vybuchnu našťavaně a vši silou praštím do kávovaru. „Žádný podělaný ezouš o mně psát nebude! *Sakra práce!* Pošli mi někoho na opravu kávovaru! *Hned!*“

Jsem připravený porvat se s celým světem, ale sotva stihnu dojít na záchod. Chybělo málo a měl jsem to v kalhotách.

Zvoní opravář. Nechám ho pracovat a vyjedu výtahem na střechu.

Výhled na moji ocelovou krásku mě vždy dokáže uklidnit.

Je úžasné něco vlastnit. Mít svůj svět, svoje jistoty, které vám nemůže nikdo vzít.

Cesta do kanceláře mi trvá nezvykle dlouho. Se všemi se zastavuji, se všemi žertuji.

Ne, můj svět mi nikdo nevezme.

Nikdo neodpáře pěšinku mezi prsy mé milé zástupkyně.

Nikdo mi nesebere donuty rozeseté po těle mé sladké asistentky.

Nikdo mě nepřipraví o radost z výhry, když do světa pojištění přivedu ty nejnemožnější lidi a lidičky, co přísahali, že se pojistit nikdy nedají.

Bolela mě hlava, jinak jsem se cítil dobře.

Tedy až na to rozmazané vidění a lehké pískání v uších, obojí jsem přičítal kocovině.

Oběd jsem si snědl za jedním volným počítačem v open space, občas se podobně vmísím mezi prostý lid.

Zatímco všichni makali na plné obrátky, já jsem v klidu jedl a prohlížel si fotky Ischie. Moc pěkný ostrov. Hodně zeleně. Možná bych se tam měl za Isabelou přece jenom rozletět.

Na pozadí jsem vnímal klapání prstů na klávesnicích, občasný hovor, lehký smích.

Potom vše utichlo.

To ticho bylo zarážející.

Když jsem odtrhl pohled od monitoru, setkal jsem se s napjatými pohledy. Těch očí bylo příliš na to, aby nešlo o nic vážného.

„Co je?“ pokusil jsem se o úsměv a vložil si do úst poslední sousto.

„Víte, co jste právě snědl?“ promluvil kdosi konečně.

„Nemám nejmenší zdání,“ odpověděl jsem s úsměvem. „Nějaký vegetariánský blaf nejspíš.“

„Vám to opravdu chutnalo?“

„Nijak zvlášť. Takové jídlo se nejí pro chuť, ale pro zdraví,“ pokusil jsem se zažertovat. „Co to bylo?“

„No... To...“

„Nějaký hodně nepovedený zeleninový salát? Speciální druh mořských řas? Tak ven s tím.“

Čekal jsem cokoliv, odpověď mě ale přece jenom zaskočila.

„Sloní trus...“

„Áááá,“ vydechl jsem překvapeně. „Tak já jsem snědl sloní hovno! No výborně! Víte, že nechutnalo vůbec špatně? Vsadili jste se, že? *Gratuluji. Srdečně vám gratuluji!* Takhle mě dostat. Vážně skvělé. Ale nemyslete si, že mě převezete. Zítra vám to vrátím i s úroky. Víte, že bych klidně dokázal pojistit i vaši stoletou babičku, kdyby nebyla po smrti! Tak se čeňte, zítra pojistím samotného Boha, když mi ho přivedete do kanclu.“

Věděli moc dobře, smáli se. Vážně nečekali, že to vezmu tak v pohodě. Čekali výbuch vzteku. Mysleli, že nesním ani jediné sousto, že je přece nad slunce jasné, co ten box obsahuje.

Chtěli mě vytočit. Riskovali vyhazov, jenom aby ukázali, co si o mně myslí.

Zklamal jsem je. Tak proč mi teď tleskají?

Několik dalších hodin jsem strávil na záchodě. Snědl jsem v životě šílenější věci než kousek sloního trusu, v tom to nebylo. Nespíš jsem chtěl vyzvracet posledních čtyřicet let, kdy jsem se choval jako totální hovado.

Kávovar už zase fungoval. Uvařil jsem si kávu a zalezl si s ní do vany.

Dlouho jsem tam nevydržel. *Tak sám...*

Šel jsem se projít. Šelma na lovu.
Ve dvou bylo ve vaně veseleji.
Milovali jsme se ve všech pokojích.
Ale pokoj nepřišel.
Nepomohlo pití.
Ani prášky.
Nic.

Příští den to zkusím znovu. *Ještě jeden pokus.*
Můj den. Sázka na jistotu v bortícím se světě otřepaných kulis.
Dnes jim ukážu.

Přiveďte mi, koho chcete, stejně odejde pojištěný. Poslíček s pizzou, ostrřílený rocker, bezdomovec bez jediné koruny v kapse. Lidé, kteří přísahali, že se nenechají pojistit za nic na světě. *Dostal jsem je všechny.*

Měl jsem jenom dvě podmínky. Nesmí jít o člověka z oboru a o moji máti. Ale pojistil bych i ji, kdyby na to přišlo.

Netušil jsem, co na mě narafičili.

Chlapík v pestrobarevných bermudách a bílé umačkané košili vypadal jako snadný cíl. Na první pohled prostáček. Ten jeho nevinný úsměv, dobrácké oči. K tomu komické jméno. *Pavel Płyšatý.*

„Dávám ti dvacet minut,“ pomyslel jsem si sebevědomě. „Nanejvýš půl hodiny.“

Jak šeredně jsem se mýlil.

Po hodině měl na tváři stále týž úsměv, zatímco já jsem se začínal povážlivě potit.

Vyzkoušel jsem všechny obvyklé zbraně. *Marně.*

Zkusil jsem i těžší kalibr. *Zkusil jsem naprosto všechno.*

Jenom seděl a usmíval se.

Začaly mi povolovat nervy.

Určitě půjde se s ním nějak domluvit.

Nabídl jsem mu padesát tisíc, když se nechá pojistit.

„Dobře, tak sto. *Sto dvacet.*“

Ani milion mu nebyl dost. Dál seděl a usmíval se.

Idiot.

Ten jeho klid byl smrtící. Ta jistota, s jakou čelil mým nabídkám. S ničím takovým jsem se v životě nesetkal.

Při pohledu do jeho mírných modrých očí jsem si s hrůzou uvědomil, že i kdybych dal na hromadu veškerý svůj majetek, peníze, domy, nebude to nic proti tomu, co ten člověk už dávno vlastní.

Odkud pramení ten jeho klid? *Jak to jenom dělá?!*

Chtěl jsem se ho na to zeptat. Požádat o pomoc nebo alespoň o radu. Místo toho jsem začal řvát.

„Ty jeden arogantní zmetku! *Ty nicko! Ty nulo!*“

Řval jsem jako pominutý. Ve hře bylo příliš mnoho.

Vždyť já jsem proboha ve své aroganci vsadil celou firmu!

„Tak s tebou nic nepohne, jo?! Nepotřebuješ žádnou pojistku?! Víš, co u mě jsi?! *Debil! Úplný!*“

A teď mluv, chytráku.

„Óóó, to mi lichotíš,“ odpověděl muž klidně. „Úplný debil, to jistě ne, ale částečný řekněme...“

To na mě bylo příliš.

Přivolal jsem své dva bodyguardy.

„Vypráskajte ho odsud!“

Poslušně se k němu vrhli.

Jejich sebejistý krok se každým okamžikem zpomaloval. Nakonec zůstali bezradně stát pár kroků od toho podivínského chlapíka utopení v jeho úsměvu.

To bylo moc. *To bylo prostě příliš!*

Řval jsem na všechny tři nadávky sbírané celý život. Schytali to za řidičku, která srazila mého tátu, i za všechny tupé učitelky. Schytali to za dětskou doktorku, která mi zakázala jíst pomeranče, protože na ně mám údajně alergii. Za kadeřnici, která mi moji kšticí zkrátila pokaždé víc, než mi bylo milé. Za necitlivou zubařku, protivnou uklízečku ve škole.

Řval jsem na ně za všechny arogantní úřednice, namachrované srábky, podrazácké partnery, manažery z konkurenčních pojišťo-

ven šlapající mi bez ustání na paty i za všechny ostatní, kteří mě kdy nasrali.

Skoro jsem přišel o hlas. A docela jistě jsem přišel o rozum.

Uprostřed palby nadávek mi někdo zezadu vrazil dýku do mozku. Poklesl jsem v kolenou. Chytil jsem se za hlavu. Zase jsem viděl mlhu. Pískání v uších zesílilo na maximum.

Moji bodyguardi stáli a dívali se, jak blednu.

Chlápek v bermudách mi podal sklenici vody.

Zase ty jeho oči. Pohled plný klidu. Na okamžik jsem do něho vplynul. Najednou jsem chápal, najednou jsem rozuměl všemu, *opravdu všemu*. Proč odjela Isabel. Proč už se nevidáme s bráchou. Proč v noci tak často nemůžu spát...

Ale byl to skutečně jenom okamžik, pouhý zlomek nekonečného času, který se ve mně obracel a taval, velmi krátký moment na to, abych si dokázal dát všechno dohromady.

Na bytě se válelo několik tašek ze značkových obchodů. Vzpomněl jsem si na milenku, jak jsem ji ráno poslal na nákupy.

Byla v koupelně, očividně ve skvělé náladě. Mám jí dát chvilku.

Vyjel jsem výtahem na střechem.

V bazénu se jemně pohybovaly vlny. Kdy naposledy jsem v něm plaval?

Kdy naposled jsem přivoněl ke květinám, které mě obklopují?

Napadlo mě vůbec někdy, že může přijít moje naposledy?

Snažil jsem se utřídit si myšlenky, ale přes bolest hlavy se nedalo myslet.

Potřeboval jsem, aby mě někdo objal. Pořádně silný stisk. Ona už ale v bytě nebyla. Zmizely i tašky. Asi jsem byl pryč příliš dlouho.

Zas a znovu jsem musel myslet na toho muže v bermudách. Na jeho oči. *Ty oči...* Jak mě může někdo, kdo mě nezná, prohlédnout skrz na skrz a obrátit celý můj život vzhůru nohama?

Nějak se mi podařilo usnout. Ale byl to divný spánek. Pořád se mi zdálo o sněhu a mlze. O tom, jak jsem se ztratil. Neztratil jsem se ale jenom já, ale celý svět. Příroda, hory, všechno bylo pryč.

Jediné, co zůstalo, byla bílá pláň.
Na sněhu leželo mrtvé tele s nohama trčícíma k nebi.
Žádné nebe ale nebylo.
Jenom bílo.
Konečně se mlha začala protrhávat.
Tam jsem ho uviděl.
Pár kroků ode mě stál můj táta.
Usmíval se.
Vypadal přesně tak, jako když jsem ho viděl naposledy.
Toužil jsem rozběhnout se k němu, ale nedokázal jsem zvednout nohy. Byl jsem příliš unavený. Třásl jsem se mrazem a vyčerpáním.
Po tváři mi tekly slzy.

Probuzení nebylo o nic lepší.
Podíval jsem se na své ruce.
Byly pryč! Pouhé dva pahýly trčely do mlhy.
To přece není možné...
Celý byt byl ponořený do mlhy. Pryč byla moje obří postel i velkoplošná tapeta New Yorku. Zmizelo domácí kino, kávovar, dvoukřídlá americká lednice s barevnou magnetkou prasete. Před časem mi ji z Barcelony přivezla moje asistentka Anička. Bral jsem to tak, že jsem správný kanec. Možná mi tím ale chtěla naznačit, že jsem staré prase. S mladou holkou po boku i bez ní. *To je jedno. Všechno je pryč.*

Moje tělo bylo stále tady, pořád jsem ho cítil. Dokázal jsem ho nahmatat, v zrcadle jsem však neviděl víc než mlhavé fleky.
No nic, asi je na čase navštívit doktora.
Nenavštívím nikoho, *vůbec nikoho*. To druzí mě budou navštěvovat, celé týdny.

Ještě to nevím. Ještě pořád věřím té směšné představě, že jsem pá-nem světa. To kvůli mně přece každé ráno vychází slunce a Země letí Vesmírem. *Nebo ne?* Už si nejsem tak jistý. Pekelně mě bolí hlava. Skoro nic nevidím. Taky jsem nejspíš přišel o čich.

Po paměti se vymotám z domu. *Musím do práce.*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šéf, který si dal padáka, aneb, Den k dobru.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.